

Élj minél hangosabban!

SLEDGE HAMMER

kötőrő

*finep
selection*

P. D A N G E L I C O

P. D A N G E L I C O

SLEDGE HAMMER

k ö t ö r ő

Szeretni nehéz
– 2. könyv –

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

ELSŐ FEJEZET

ISMERITEK AZT A JÓTANÁCSOT, hogy sose menj éhesen a szupermarketbe, mert durván elhibázott döntéseket hozol, ha hagyod, hogy az ösztönös késztetéseid felülírják a józan eszedet? Ja, ugyanez a logika érvényes arra is, ha egy különösen lélekölő hét után belemész, hogy találkozz az exeddel. Én azt mondom, az állati szerencsétlen körülmények örült összejátszása. New York állam szerint meg gyűjtogatás.

– Ökör őrmester! – A Saks-kiárusításon vásárolt magas sarkú Jimmy Choo szandálom talpával becélzom az őrizetescella rácsait. Ami csak arra jó, hogy eszembe juttassa, a fél pár cipőm párját elveszítettem valahol az *állítólagos* büntény helyszínén. Írjuk ezt is az okokhoz, amik miatt nem bánám, ha egy kósza aszteroida éppen ma éjszaka baromlná szét ezt a bolygót.

– Ökör őrmester! Csak szólok, hogy tízéves korom óta nézem az *Esküdt ellenségeket*! Ismerem a jogaimat, és követelem a telefonhívásomat!

– Senki sem jön, ha ilyen stílusban folytatod! – jegyzi meg egy mély hang a hátam mögül.

Hátranézek a vállam felett az egyetlen cellatársamra. Nyúlánk, karcsú teste félig lelóg a fémpadról, a karjával eltakarja a szemét, a parókája kissé félrecsúszott.

– Nem akartam félbeszakítani a szépítő szundidat, hercegnő, de már ezer éve nem jött erre senki!

– Cassandra vagyok. És mindig egészkor jönnek. – Cassandra felemeli a karját, és a szürkészöld falon díszelgő órára hunyorog. – Mindjárt kettő. Nemsokára jön valaki.

A tekintetem érdeklődve siklik végig drága ruháján, hibátlan sminkjén. Érdekes egy rejtvény ez a Cassandra. Felül, és belepréseli a lábát az első blikkre vagy 44-esnek tűnő piros bőr túsarkúba. Egy másodpercre ledöbbenek azon, hogy a Louboutin csinál ilyen méretben topánkát.

– Én Amber. – A lábáról visszaugrik a pillantásom az arcára. – Szép cipő.

– Köszike – feleli, megigazítja a hosszú, egyenes szálú parókáját, és közben sötét őzikeszemével engem tanulmányoz. – Csajszí, úgy nézel ki, mint valami leharcolt Hamupipőke! Hogy kötöttél ki idebent?

– Rossz társaságba keveredtem – mormolom, miközben ujjaim idegesen morzsolgatják a turkálóban talált vintage Badgley Mischka ruhám szakadt szegélyét.

Cassandra fáradtan felsóhajt.

– Kitalálom! A volt csávódat hajkurásztad, és a házánál kiderült, hogy nő is kölyökkel?

– Nagyon mellé – vágom rá lehangoltan.

– Ugyan már, Pipő! Esélyes, hogy itt leszünk még pár órát, ennyi erővel el is regélheted a jó öreg Cassandrának a sztoridat.

Ránézésre a jó öreg Cassandra nem tűnik sokkal idősebbnek nálam. Én hallgatok, ő meg tovább vizslat. A tekintetétől meztelennek érzem

magam, mintha éles szeme átvilágítaná az agyamat, és megtalálná minden egyes veszélyes, mocskos kis szegletét.

– Előbb te!

– A volt csávómat hajkurásztam, és a házánál kiderült, hogy nőst kölyökkel.

– Komolyan? – kérdezem, és nem is próbálom leplezni a hitetlenségemet.

– Nem. Csak két kölyke van.

A szemem elkerekedik.

– Akkor... csak birtokháborítás, vagy be is törtél?

Cassandra felvonja egyik szépen szedett szemöldökét.

– Annyira nem izgalmos. Illegális átkelés az úttesten. De nevezhetnénk stílusos sétának is – feleli olyan artikulációval, amire még egy Henry Higgins-féle nyelvész is büszke lenne.

– Letartóztattak, mert sétáltál?

– Ha mindenáron tudni akarod, éppen távoztam a pasim... – a szeme összeszűkül, és az ajka is elvékonyodik – az *expasim* házából. – A drámai hatásszünetet kis oldalpillantás kíséri. – És a vasútállomás felé tartva szembejött egy barátságos és közkedvelt East Hamptons-i járőr. Kicsit belemelegedtünk a vitába, amikor úgy döntött, hogy megbírságot illegális átkelésért. Amiből közszemérem sértés lett. Ami aztán a letartóztatásnak való ellenállásba torkollott.

– Én felgyújtottam az exem szüleinek házát. – Ez a vallomás jobban esik, mint illene.

Cassandra tökéletesen manikűrözött ujjával hosszú hajába szánt.

– Nagyon helyes, Pipó!

– Nem az egészet, csak egy kis részét. És nem volt szándékos.

– Ja. Én is pont ezt mondtam a pasim feleségének, amikor meglátott térden szorgoskodva.

Felhorkanok.

– Most komolyan. Baleset volt.

Alig húsz perc kell ahhoz, hogy Cassandra előadja nekem rövidített élettörténetét, azt, hogyan született újjá Christopher Hart Cassandra Hartként, ami után én is nyakig merülök a legutóbbi katasztrófám történetében.

– Mégis ki tesz fel függönyt a konyhába? És miért az én hibám, hogy valaki egy egész üveg piát kiöntött a padlóra? – Cassandra rezzenéstelen tekintete végig követ, ahogy nyomvonalat szántok a cella betonpadlójába a fel-alá masírozásommal. – Végignézte, ahogy le tartóztatnak, és meg se mukkant! – Olyan sebességgel és hangerővel repülnek ki a számból a szavak, mint az éles lövedékek.

– Jones? Amber Jones? – kiabálja egy férfihang. A cella oldalához rohanok, és olyan közel dugom az arcom a rácsokhoz, amennyire csak tudom anélkül, hogy konkrétan hozzáérnék.

– Itt vagyok!

Ökör őrmester sétál oda, de a pillantását fel se emeli a kezében tartott csíptető tábláról.

– Itt az idő a telefonhívásához.

– Alig várom, hogy elmondhassam az ügyvédemnek, hányféleképpen tiporták sárba az alkotmányos jogaimat ma este! – Ökör őrmester unottan hallgatja végig a kis kifakadásomat. – És az övéit is! – mutatok drámain Cassandrára.

Hogy mi a valóság? Nincs ügyvédem, és pénzem sincs, hogy fogadjak egyet. Csakhogy ha megengedem magamnak, hogy belegondoljak ebbe a kellemetlen ténybe, könnyen hisztériás roham lehet a vége.

A vállam felett hátranézek Cassandrára, aki biztatón feltartja a hüvelykujját.

– Mutasd meg nekik, Pipó!

– Indulás, Jones! – nyitja ki az ajtót az őrmester, és kivezet. – Szép kezdése ez a 2017-es évnek! – teszi még hozzá karakteres New York-i akcentussal.

Ja, hát eddig nyerőnek ígérkezik ez az év.

Öt perccel később már Cam számát tárcsázom. Camilla Shaw, korábban DeSantis, korábban Blake, korábban DeSantis. Camilla Laverne az én Shirley-mhez, Robin az én Batmanemhez. Ötödik óta a legjobb barátnőm, amikor is a fülig szerelmes Jimmy Murphy kitálta, hogy a legjobban úgy tudja felhívni magára Cam figyelmét, ha pofán dobja kidobószós közben. Majdnem eltörte Cam orrát, ezért inkább én törtem el majdnem a farkát egy jól irányzott karaterúgással.

A nap további részében Camilla úgy loholt a nyomomban, mint egy kóbor kutya, és megállás nélkül ömlött belőle a hálálkodás. És mivel úgy tűnt, nem tűnik el egyhamar, úgy döntöttem, örökre fogadom. Azóta legjobb barátok vagyunk, amiért hálát adok az égnek, mert nem sok ember van az életemben, akire igazán számíthatok, de Cam határozottan ott áll a lista élén... bár, ha jobban belegondolok, ő az egész lista.

Valaki felveszi a harmadik csörgésre, és hangos mordulás bukik ki a telefonból.

– Már megint rád mászott az a szörnyeteg? – kérdezem, és eltartom a fülemtől a kagylót.

– A férjemre célzol? – suttogja Camilla félálomban, rekedt hangon.

– Mégis ki más mászna rád? – mormogja egy szupermély hang a háttérből.

Camilla nem olyan rég ment feleségül Calvin Shaw-hoz, a NY Titans kezdő irányítójához. Hosszú és unalmas történet. Valamikor tavaszra várják az első gyereket.

Camilla halk nevetését igyekszik leplezni azzal, hogy a telefonra teszi a kezét, aztán hallom, ahogy azt suttogja:

– Bocsánat, Bubu! Aludj vissza!

Még több mormogás következik.

– Amit hallasz, az az, hogy próbálok felülni. Sajnos a pótabroncs a derekamon mindig útban van.

– Máskor kell elcsacsognunk a terhesség örömeiről. Éppen egy kicsit sürgetőbb problémám van. – Most először belém hasít a szegény. Idegesen tekergetem az ujjam körül az asztali telefon zsinórját.

– Mindjárt lejár az idő, Jones! – kiáltja Ökör őrmester.

– Miért hívsz? Azt hittem, valami buliba készültél. – Camilla kérdése lassan érkezik, hallom, hogy még mindig nem ébredt fel teljesen.

– Vicces, hogy kérdezed... Ööö...

– Amber, mi a baj? – Nem kerüli el a figyelmemet, hogy gyanúsán hiányzik a hangjából a humor, helyette viszont érzékelek benne egy csipetnyi aggodalmat. Túl jól ismer.

– Mit gondolsz, ki tudnál váltani a fogdából?

Két teljes perc csend után mélyet sóhajt a vonal túlsó végén.

– Hol vagy? – kérdezi éles hangon, és már egyáltalán nem hallatszik álmosnak. Összecsippentem az ujjammal az orrnycgemet, ahonnan érzem, hogy kitartó fejfájás kezd felfelé terjedni.

– A Southampton Megyei Börtönben.

– Adj egy órát!

* * *

– Na és most? – kérdezem, amikor visszalépek a cellába.

Huszonkilenc éves vagyok, egy köpésre a harminctól, és mit sikerült eddig megtanulnom? A jelen helyzetem alapján azt mondanám, az égvilágon semmit.

– Most megvárjuk az ügyvédjét, vagy ha nincs rá pénze, akkor kijelölünk önnek egyet hivatalból – feleli Ökör őrmester, és ráfordítja a kulcsot a zárra.

Két és fél évvel ezelőtt mélypontra kerültem, és esküt tettem magamnak. Ideje jobb döntéseket hoznom, olyanokat, amik kicsit sem hasonlítanak a döntésekre, amiket addig a pontig hoztam. Olyan döntéseket akartam elkerülni, mint az, ami most szépen a pofámba csapódott, és násztáncot jár a garatomban, akaratom ellenére.

És ezek a döntések szinte kizárólag egyetlen téma köré csoportosulnak, ez pedig a szerelem. Egész életemben ezt hajkurásztam. Szégyentelenül. A felépülés első lépése, hogy felismerd a problémádat. Mit tett értem a szerelem? Semmit. Azon kívül, hogy belém rúgott, megsebzett, és mindig egy kicsit kevesebb reménnyel hagyott hátra. Eljött az ideje, hogy változtassak.

Életem eddigi legfelnöttebb döntése volt, hogy lemondtam a párkapcsolatokról. Nincs több érzelmi béklyó, ami visszatarthatna az egyetlen dologtól, ami biztos és rendíthetetlen volt az életemben hat-éves korom óta. A vágyam, hogy befussak a nagy vásznon vagy a kis képernyőn. Bármelyik megfelel.

És ezzel el is érkeztünk ahhoz, ami Parker szüleinek szilveszteri partiján történt. Parker Ulysess Gregory (nem vicc) egykor a vőlegényem volt, ő volt az a férfi, akit úgy terveztem, életem végéig szeretni fogok.

Egy színésztanfolyamon találkoztunk. Én reménybeli színésznő voltam, ő reménybeli filmkészítő/rendező, aki jobban meg akarta érteni a színjátszás folyamatát. Emellett visszafogott volt, elbűvölően szerény, és szenvedélyesen szerette a művészetét – vagyis pontosan az esetem. Minden adott volt egy nagyszabású szerelmi történethez. Mármost akkor, amikor még hittem olyan fantáziákban, mint a szerelem, a megfizethető albrélet Manhattanben és a Fogtündér.

Közérdekű bejelentés következik, hölgyeim! Pont az ilyenektől kell óvakodni. A magabiztos ördögöket kilométerekről kiszúrod. Tudjátok, miért mondják, hogy a „boldogok a szelídek, mert ők öröklík a földet”? Mert azokat a kis rohadékokat senki nem veszi észre. Na és most vissza a hivatalos műsorhoz!

A szerelmünk gyorsan és hevesen égett, tele vággyal, remegő ajkakkal és aggasztóan divatos belvárosi bárók sötét sarkaiban zajló tapizással. Rossz randevúk évek óta tartó sorozata után Parker elérte, hogy újra higgyek a szerelemben.

„Na tessék – mondta az én reménytelenül romantikus lelkem –, a tündérmesék mégis valósággá válnak.”

Nyilvánvaló, hogy az én romantikus lelkemnek annyi agya van, mint egy földigilisztának. Nem, visszavonom. A földigilisztának legalább van némi önfenntartó ösztöne.

Amikor három hónappal később Parker megkérte a kezem, nem éreztem korainak. Helyesnek éreztem. Amíg aztán nem. Amíg nem jöttek az apró, jól álcázott kis odaszúrások, amelyek nem csak az iránta érzett szerelmem szövetét kezdték ki, de ami sokkal rosszabb, az önbecsülésemet is.

A mocsok ex:

– Megtennéd, hogy nem a szakadt farmerodat veszed fel az ebédhez a szüleimmel?

Persze. Szívesen a kedvére tettem a férfinak, akit szerettem. Még akkor is, ha úgy gondoltam, hogy a szülei feltörekvő, pseudoértelmisségi, öntelt F-kalapok. Márhogy sikeres műkereskedők? Akik olyan kortárs művészekben utaznak, mint Koons, Hirst és Richter? Hogy oda meg vissza ne legyek tőle!

A mocsok ex:

– Miért nem tudsz te is melltartóban járni, mint az összes többi nő?

Ööö... mert a többi nővel ellentétben nekem alig van cickóm. Azt ne is bolygassuk, hogy ezzel ő volt a leginkább tisztában. Nem nagy ügy, vettem pár melltartót.

A mocsok ex:

– Tudnál halkabban beszélni, amikor nyilvános helyen vagyunk?
Pedig már visszavettem a hangerőt. Jó, akkor majd suttogok.

A mocsok ex:

– Káromkodnál kicsit kevesebbet? Nem valami nőies.

Erre azt szerettem volna mondani, hogy *akkor baszd meg*. De nem mondtam. Hanem igyekeztem. Miatta igyekeztem. De tényleg. Nem jött be. Baromira nem jött be. A trágárság annyira beépült a mindennapi párbeszédeimbe, hogy amikor megpróbáltam vele leállni, beszédhibám lett tőle. És ez így ment addig, míg az odaszúrások már nem voltak finomak és jól álcázottak. Csak simán szemetek.

Aztán jött a közmondásos utolsó csepp a pohárban. Megkért, hogy utasítsam vissza az évszázad szerepajánlatát, egy visszatérő szerepet az egyik egekbe dicsért kábelsorozatban, mert lett volna benne egy kis meztelenkedés. Valahogy útközben ez a kis zseni elfelejtette, hogy színésznő vagyok.

Talán odavoltam a meztelenkedéstől? Persze hogy nem. Csakhogy mostanában ez már benne van a munkaköri leírásban. Gusztustalanul naivnak vagy hülyének kell lenned ahhoz, hogy ne számíts rá, hogy egy ponton felmerül a téma. És ami a legrosszabb... Megtettem. Visszautasítottam a szerepet Parker miatt. Szavakba nem önthető az önutálat, ami máig elfog, ha erre gondolok.

Mire szakítottunk, már csak az árnyéka voltam önmagamnak. Szinte magamra sem ismertem. És nem kedveltem magamat. Egy egész évembe telt, mire újra szégyen nélkül tudtam a tükörbe nézni, és eljutottam addig, hogy ne gyűlöljem magamat, amiért önként és

dalolva vettem részt a saját tönkretételemben. Visszagondolva, pontosan erről volt szó. Szépen, lassan, egyik kis darabról a másikra lettem szétszaggatva.

És mielőtt elítélnétek, hadd mondjam el azt is, hogy volt egy csomó jó dolog is, túl sok jó ahhoz, hogy Parkert csak úgy kiha-
jítsam. A maga módján csodásan gondoskodott rólam. Ő főzött, ő vásárolt kaját, és mindig ügyelt rá, hogy napi legalább egyszer egyek valami egészségeset. Támogatott, amikor meghallgatásokra mentem, és mindent megtett, hogy segítsen nekem felkészülni rájuk. És ami a legfontosabb, elbűvölő volt a nagymamámmal.

A nagymamámmal, aki akkor költözött be az előrehaladott Alzheimere miatt egy idősek otthonába, amikor együtt voltunk. Már olyan rossz volt az állapota, hogy kis időre sem lehetett egyedül hagyni.

Ami engem illet, a végsőig hűséges vagyok. És ezt most értsétek úgy, hogy mint a maffiában, tartsátok a fejem a víz alá, én nem árulom el azokat, akik mellettem állnak. Ezért is viseltem el olyan sokáig Parkert.

A kapcsolatunk szétesése óta eltelt két évben lassan újraépítettem saját magamat. Jöhet a *Rocky* edzős jelenete a lépcsőkkel! Fejlesztettem a színészi képességeimet. Szerepeltem két országos sugárzású reklámban. Főszerepet játszottam két színdarabban, amik egész korrekt kritikákat kaptak. Elolvastam *A vonzás törvényét* meg a többi pozitív megerősítéses irományt, bár még mindig nem döntöttem el, hogy értek-e bármit is. Mondjuk az aktuális lakhelyemként szolgáló cellát elnézve erősen hajlok a nemleges válasz felé.

Úgy volt, hogy ez az én évem lesz. Úgy éreztem, hogy valami nagy változás előtt állok. Valami fontos előtt. Valami életre szóló előtt. Szoktad ezt a különös, nyughatatlan, bizsergető érzést érezni, amikor

egyszerűen tudod, hogy most nagyon kell figyelned arra, ami jön?
Egész héten ezt éreztem.

– Jones, itt az ügyvédje! – ordítja Ökör őrmester. Na, nem erre gondoltam, amikor azt mondtam, hogy életre szóló.

Felemelem az államot a térdemről, lefejtem megfáradt tagjaimat a cella fémpadjáról, és mielőtt kilépnék az ajtón, még utoljára Cas-sandrára nézek.

– Hé, veled minden rendben lesz?

A tekintete azt üzeni, hogy látott már ennél sokkal rosszabbat, és azt is túlélte. Az ajka egyik sarka felfelé görbül:

– Én mindig rendben vagyok, Pipő!

Bár én is elmondhatnám ugyanezt!

– Meglátogatsz majd az üzletben? – kérdezi még.

– Igen – hangzik a válaszom.

MÁSODIK FEJEZET

ÖKÖR ÖRMESTER VÉGIGVEZET egy hosszú folyosón egy fémajtóig, amin egy kicsi üveglak van. Azt mondta, ügyvéd... Camilla akkor se tudná eladni ezt a sztorit magáról, ha az élete múlna rajta, ahhoz túl őszinte és túl átlátszó. Vagyis sikerült szereznie valakit ilyen rövid időn belül. Szilveszter éjszakáján. A legjobb barátnőm igazi csodatevő.

A talpamon hintázva nyújtogatom a nyakamat, hogy belessek a kicsi ablakon. Nincs más vágyam, mint hazamenni, bebújni a takaró alá, és legalább egy hétig elő se jönni, amíg helyre nem áll a romokban heverő egóm. A szabadság lehetősége felszpanol, és az éjszaka folyamán először egy kicsit végre jobban érzem magam.

Már amíg Ökör örmester ki nem nyitja az ajtót.

Amint tiszta képet kapok arról, ki áll a másik oldalon, már egy cseppet sem érzem jobban magam. Nem. Ha lehet, akkor még rosszabbul leszek. És az egy perccel ezelőtt fellobbant optimizmusom már zúg is le a csatornába.

Nem, istenem, ezt nem teheted velem! Jó leszek! Ígérem, hogy jó leszek!

Camilla férjének legjobb barátja. Ott áll, egyik kezével a tökéletesen szabott frakkja zsebében. Az ingje felül kigombolva, a

csokornyakkendője megoldva lóg a nyakában, a szemét pedig le se veszi a mobilja képernyőjéről.

Szaporán pislogok, reménykedem a csodában, de hiába, sajnos nem csak képzelem. Ez a rémálom bizony maga a valóság. Már hát-rálnék ki a szobából, de Ökör őrmester becsapja mögöttem az ajtót, ami nem esik jól már amúgy is megviselt idegeimnek.

Ő pedig felemeli a tekintetét. Sűrű pillái alól az arcomat pásztázza barna szeme, felméri a macskaszemsminkemet, ami nyilván már teljesen szétfolyt az arcomon, aztán a tekintete továbbsiklik az ezüstszerű miniruhám szakadt szegélyére, majd le egészen a csupasz lábfejemig. A lábujjam szinte reflexből görbül be, mintha el akarna rejtőzni a metsző pillantása elől.

Magamban ezer apró halált élek éppen át. Vagy egymilliót. Ha létezik mindenkinek személyre szabott hely a pokolban, hát ez az enyém.

Meg vagyok róla győződve, hogy az Ethan Vaughnhoz hasonló pasik azért vannak ezen a bolygón, hogy mi, többiek, rosszul érezzük magunkat miattuk. Egyszerűen túl... tökéletes. Utálom ezt a szót, tényleg, de sehogy máshogy nem tudom leírni ezt a csávót. Az arca és a teste még Adoniszt is megszégyenítené, emellett sikeres, makulátlanul öltözködik, pedáns... Nagyon pedáns. Már elmúlt éjfél, mégis mintha minden ruhája frissen vasalt és tiszta lenne. Mégis hogy a francba lehetséges ez? Mibe, hogy elmosogatja a szelektív szemetet, mielőtt betenné a kék kukába? Nyilván a fingja is parfümillatú.

De én nem veszem be. Egyszerűen nem veszem be. A kamumérőm jelzi, hogy valami nem klappol. Vagy talán a sötét lelke. Akárhogy is, valamelyik a kettő közül azt súgja, hogy ez a magazinba illő tökéletes felszín talán egy titkos homofóbot rejt, vagy valakit, aki bunkó a pincérekkel, esetleg kegyetlen az állatokkal. Ki tudja, lehet, hogy előszeretettel rugdos kiscicákat, amikor éppen senki nem látja.

Mr. Tökéletes még mindig bámul, és eddig a pillanatig egyetlen szót sem ejtett ki a száján. Nincs is rá szükség. A bőröm így is lángol a rideg méregetéstől.

Nézz csak meg alaposan, te beteg, macskarugdosó roha...

– Az volt a benyomásom, hogy ügyvédre van szükséged. – Mély hangja mentes minden érzelemtől. Talán *az volt a benyomása*, hogy el kell simítania valami parkolási bírságot? Mi jön most, ásít egyet?

Visszacúsztatja a mobilt a frakkja zsebébe, és keresztbe fonja a karját. A kamu szenvtelenségére hasonló stílussal válaszolok. Bár az én attitűdöm inkább unalmat sugároz, mintha mindennapos programom lenne börtönben lógni olyan szerelésben, amivel beillenék az *Öngyilkos osztag* legújabb tagjának is.

– Te nem valami vállalati sportüggyvéd vagy, vagy ilyesmi?

– Van aktív engedélyem.

Pompás. Tényleg pompás.

– Beszéltél Camillával? Ő is idejön?

Camilla és Vaughn tavaly lettek különösmód barátok, amikor Cam Calvinnél dolgozott, mint az unokaöccse, Sam bébiszittere és tanára. Valamiért bírja a csávót, bár el nem tudom képzelni, mi okból.

– Igen.

Ennyi? Semmi magyarázat? A csend tovább nyúlik. A jelek szerint nincs. Hűvös pillantása ismét végigsiklik rajtam, mire hirtelen kiegyenesedik a gerincem. Ez menni fog. Ez az, amiben jó vagyok. Talán odabent makogó, földbe süllyedő rakás szerencsétlenségnek érzem magam, kívülről árad belőlem a nagybetűs fesztelenség, laza vagyok, mint egy rongybaba, és legalább olyan szenvtelen is. Színésznő vagyok, a tettetés a szakmám. És tudok egy s mást ezen a téren. Szóval jó mélyre árok a színészi eszköztáramban, és a hideg tekintetét a legjobb jégkirálynő pillantásommal fogadom.

– Az ügyész kétszázezerben akarja megállapítani az óvadékot.

– Hogymivan?

Na, ennyit a jégkirálynő-pillantásról. Úgy pereg le az arcomról, mint a százéves vakolat, és a helyét azzal a lendülettel át is veszi a döbbenet és a leplezetlen félelem. A szívem olyan hevesen kezd kalapálni a mellkasomban, hogy komolyan attól tartok, felrobban.

– Mondd el, hogy pontosan mi történt, és ne hagyd ki egyetlen valóban megtörtént részletet sem!

A vér a fülemben dobol, csak annyit hallok, hogy bla-bla-bla valóban megtörtént részlet. Megszédülök, a lábam megremeg, és támo-lyogva megkeresem az egyetlen széket a helyiségben, hogy lerogyhas-sak rá.

– Én... én... – Felkapom a fejem, hogy alaposan megnézzem ma-gamnak a fölém tornyosuló fickót. – Arra célzol, hogy hazudnék?

– Nem célzok semmire. Csak azt mondom, hogy mondd el az iga-zat, és csakis az igazat, különben ezt az estét és a közeljövőben várható összes többi estét is egy ennél sokkal rosszabb helyen töltheted.

Lehetetlen vállalkozás nyelnem, a torkomat olyan szűkre szorítja össze a forró rettegés. Más körülmények között bármikor választá-nám a rozsdás pengével borotválkozást ahelyett, hogy megmutassam a legsebezhetőbb pontomat ennek a pasinak, de jelen helyzetben ez az agyatlan baromarc is jobb választásnak tűnik a szemmel is jól látható börtönbüntetésnél.

– Parker, a volt vőlegényem felhívott két napja azzal, hogy minden-képpen beszélnie kell velem, és éppen a városban van a szülei szilvesz-teri partija miatt. Gregoryék minden évben tartanak egyet...

– Tudom – vág a szavamba Vaughn.

– Honnan tu...

– Ne érdekeljen, honnan tudom.

Ezzel a hangnemmel konkrétan az idegeimen táncol. Valahogy bemászik a bőröm alá, és arra késztet, hogy olyan szavakat vágjak a fejéhez, amiktől kiszakad a dobhártyája. Magyarázzam tovább, hogy nem éppen bombabiztos az indulatkezelésem?

Közelebb lép, mire azonnal befeszülök. Fél fenékkal az asztal sarkára ül, még jobban fölém tornyosul, és... nem mond semmit. Csak várja, hogy folytassam, mintha semmi jobbal nem tudná tölteni az idejét, mint hogy a hallgatásával kínozz. Nem először merengek el azon, hogy vajon kit erőszakoltam meg és fosztottam ki egy előző életemben, hogy ezt a szart érdemlem.

Túl közel van. A közelsége miatt nehezemre esik egyetlen, értelmes gondolatot is összeraknom a fejemben. Érzem az illatát. *Bakker, mi a franc?* Határozottan zavarba ejtő – és sajnos nem teljes mértékben kellemetlen módon. Amitől csak fokozódik a dühöm.

– Jones?

– Igen. – Felkapom a fejem, és egyenesen fürkésző szemébe nézek.

– Meghívott rá. Három üzenetet hagyott, hogy valami fontosat kell mondania nekem. Megvannak, ha szükséged lenne rájuk.

– Személyes ügyről volt szó?

– Akkor még fogalmam sem volt róla. Lehetett akár munka is. – Persze baromira reméltem, hogy személyes. De ezt nem kötöm az orrára.

– Folytasd!

– Több mint százan voltak a bulin, és a többség éjfélre már beállt a piától vagy valami mástól. Párszor összefutottam Parkerrel, aki mindig azzal jött, hogy beszélnie kell velem, és majd megkeres, amint lesz egy szabad perce. A szülei meghívtak arcokat, akik potenciális befektetők lehetnek az egyik filmjéhez, és velük smúzolt. Nem gondoltam semmi rosszra... – A ruhám szakadt szegélyét gyűrögetem.

Minden egyes szóval egyre erősödik a szorongásom, ahogy újraélem a történeteket. – Ismerem pár barátját, szóval nem csak vártam rá egyedül... – A hangom veszít az erejéből. Ugyan kit próbálok átverni? Nyilván csak vártam rá egyedül. Még az én fülemnek is harmatgyenge ez a magyarázkodás.

– De ő nem jött.

– Nem – mormolom a fejemet rázva. – Aztán pont éjfél előtt Susan, az anyja tósztot mondott, amiben gratulált Parkernek az eljegyzéséhez. – Felnézek Vaughn arcába. Olyan rezzenéstelen, mint a jég, semmi sem utal a gondolataira. – Én... meglepődtem. – Nem a legpontosabb szó, de igyekszem ragaszkodni a gyerekbarát verzióhoz. – Még csak azt sem említette, hogy jár valakivel.

A hangom elhal. Vaughnnak arcizma sem rándult. Sehol az együttérzés vagy a megértés legapróbb jele.

– Azt gondoltam... – Mégis mi a szart gondoltam, mi fog történni? Térdre rogy, bevallja, hogy hibát követett el, és könyörög, hogy fogadjam vissza? Ja, hát igen. Azt akartam, hogy alázkodjon meg előttem. Eszem ágában sem volt visszafogadni – előbb találom meg a rák ellenszerét –, de a gondolat, hogy Parker meghunyászkodik előttem, örült eufóriával töltött el.

– Akkor térjünk rá arra, hogyan gyújtottál tüzet!

Összehúzott szemmel sandítok rá. Ha Camilla még egyszer elbűvölőnek nevezi ezt a csávót, kap egyet a D kosarára.

– Mégis miért vagy itt?

– Tartoztam Calvinnek egy szívességgel.

Ez az éjszaka egyre jobb és jobb lesz.

Tudhattam volna.

A Calvinnel való kapcsolatom leírására a legjobb szó a nehézkes. Szerintem egy mogorva seggfej.

Én meg szerintem... a franc se tudja, mit gondol, de van okom azt hinni, hogy semmi jót.

De a helyzet az, hogy szereti Camillát, és boldoggá teszi. Márpedig amíg Camilla boldog, addig mi is rendben vagyunk. Persze az ég óvja, ha elkezdi boldogtalanná tenni! Mindenesetre az biztos, hogy nem akarok tartozni a faszinak, csakhogy amikor egy negyedmillió dolláros kötelet dobtak a nyakamba, nem fogok szerencsét próbálni egy kijelölt védővel.

– Kimenekültem a konyhába, Parker utánam, és vitatkozni kezdtünk. Azt szeretném világossá tenni, hogy az összevissza rohangáló pincérek meg vendégek miatt elég nagy volt a káosz. Szóval vitatkozunk, és én... nos, lehetséges, hogy levertem egy-két ételmelegítőt a parkettára, és... azok a kis izék az aljukon...

– Lehetséges, vagy tényleg leverted őket? – szakít félbe önelégülten felvont szemöldökkel.

– Tényleg levertem. – A hallgatása miatt muszáj folytatnom. – A partis kupi volt az oka! Honnan tudhattam volna, hogy valaki kiöntött egy egész üveg piát a padlóra?

A parketta úgy nézett ki, mint valami flambírozott palacsinta. Igazából kicsit vicces volt, egészen addig, amíg már nem volt az. Amíg a lángok el nem érték a függönyt, és el nem szabadult a pokol.

– Senki sem találta a poroltót. Másodpercekkel később a láng elérte a függönyt. A többit pedig már tudod.

Újabb perc csend, ami közben szinte a bőrömön érzem a lenézését. Az ítélkezés sokkal rosszabb, mintha veszélyesnek tartana. Simán leírt, mint címeres idiótát. Az ő szemében örökre én leszek a balfékek koronázott királynője, a kretén hangyás csaj, aki majdnem leégette az exe szüleinek házát. És még az se sikerült rendesen. Komolyan, jöhet a golyó, kegyes halál lenne!

– Mégis ki a franc tesz függönyt a konyhába?! – csattanok fel védekezően. Ami azt illeti, mindent figyelembe véve kész csoda, hogy még nem kezdtem el bögni, mint egy csecsemő.

Az állítólagos ügyvédem torkából hosszú, elkínzott sóhaj szakad ki.

– Oké, mondom, mi van! Gondatlanságból származó tűzokozással vádolhatnak, ami kevésbé súlyos vétség, de még így is egy év börtön járhat érte, ha bizonyítani tudják, hogy a tüzet szándékosan gyújtottad...

Börtönbüntetés? Egy év? Ez nem lehet igaz. Soha nem gondoltam volna, hogy eljön a nap, amikor azt kívánom, bár valaki partidrogot csúsztatott volna a pezsgőmbe, de mégis elérkezett. Most csak imádkozni tudok, de azt nagyon.

– És ha valaki bedrogozott?

Tökéletes szemöldöke ráncba szalad.

– Mennyit ittál?

– Egy pohár pezsgőt. – Felnézek, és most először aggodalmat látok megcsillanni nagy, barna szemében. – Észnél akartam lenni.

– Elveszítetted az eszméletedet bármikor is?

– Ööö... nem – ismerem be kelleetlenül.

– Akkor maradjunk annál a feltételezésnél, hogy nem drogoztak be. Gondolom, nem kell magyaráznom, hogy a Gregory család köziszteletben áll. Az ő szavuk lesz a tiéd ellen... Különösen Susan szava.

– Susan sosem kedvelt, de Parker ott volt, ő tudja, hogy baleset történt!

– Akkor is Susané az ingatlan, ő mozgatja a szálakat, és az ő szava fog szemben állni a tiédde.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

HARMADIK FEJEZET

TÍZ PERCCSEL KÉSŐBB végigvezetnek minket a hosszú folyosón egy kis tárgyalóterembe. Reszketek. Minden egyes lépésre olyan remegést produkál a testem, amivel simán lerepülhetnék a bolygóról. Az egyetlen dolog, ami ezt megakadályozza, az Vaughn szilárd jelenléte mellettem. A tárgyalóterem előtti padon ülve várunk a sorunkra.

– Bármilyen történik bent, egy szót se szólj! – Vaughn szigorú tekintete az enyémbe mélyed. – Megbeszéltük?

Túl fáradt vagyok a vitatkozáshoz, de még ahhoz is, hogy megvédjem magam. Túlzottan kiábrándult. Csak bólintok, és komolyan is gondolom. Közben azért megnézem őt újra. Most először örülök, hogy itt van, bár inkább tépném le a körmeimet harapófogóval, mint-hogy ezt beismerjem neki. Nincs még egy ember, aki ilyen tökéletesen mutatná a tiszteletreméltóság és a rátermettség képét, mint ez a fickó. Ettől biztos az én ügyem is hitelesebbnek tűnik majd... Legalábbis remélem.

– Jones?

A pillantásom felszalad az arcára.